

Verslag Anialarra 2018 expeditie (door Paul

De Bie)

Voor het 23ste jaar reeds organiseerde SC Avalon een exploratiekamp op Anialarra. Zoals gebruikelijk, bijna 3 weken in augustus en 2 weken in september. Het werd een atypische aflevering: enerzijds omdat het weer uitzonderlijk goed was, anderzijds omdat we ons

hoofdzakelijk concentreerden op de exploratie van de fantastische Sima Regalo. Hierdoor bleef het Systeem van Anialarra wat in de kou staan...

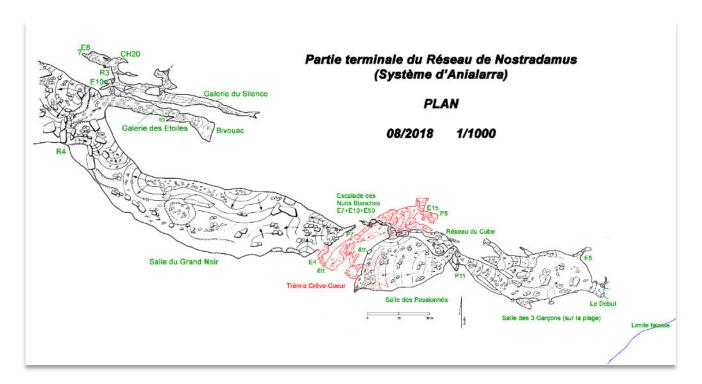
Het Systeem van Anialarra

Een tweedaagse tocht voerde ons opnieuw naar de uiterste stroomopwaartse zone van de grot, en wel naar de Réseau de Nostradamus. Het trio Annette, Lieven, Paul sloeg zijn kamp op in de feeërieke Galerie des Etoiles om vervolgens een stuk verder te exploreren en topograferen, dat vorig jaar na een klimmetje van 10 m was ontdekt, vlakbij het kamp. Het bleek veel ruimer dan verwacht! Een grote galerij (Galerie du Silence) eindigde jammer genoeg op een zandopvulling maar toch totaliseerde dit zeer oude, hooggelegen réseau 350 m aan gangen.

Een andere ploeg (Gertian, Erik en Tobias) maakte een lange tocht om materiaal te gaan weghalen uit de Grande Salle op -620 m. Alles is er nu weg en aldus komt een definitief eind aan het kamp dat 10 jaar lang in de Salle des Marsupilamis stond. "En passant" exploreerde de ploeg nog een gangetje in de Salle de la Fuente op -590 m. Ze maten er 150 m in op en vonden zowaar een stukje van het onbekende traject van de rivier terug, tussen Plage des Galets en Salle de la Fuente.

De bizarre excentrieken in de Galerie des Excentriques excentriques (Nostradamus)

We hadden het stellige voornemen om in september een vierdaagse tocht in de Rivière Tintin te houden (via de onderingang AN308), maar door omstandigheden en de hoeveelheid werk die in Sima Regalo te doen was, werd dit afgelast.

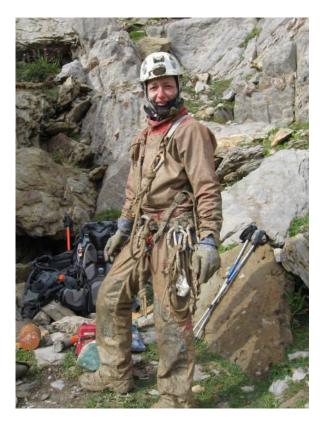
Vooral dankzij de verbinding met Sima Regalo (zie verder), maakt de lengte van het Systeem een reuzensprong, naar **46,5 km** (was 43,4 km)! De diepte blijft -853 m.

Sima de la Babosa (AN669)

R.I.P. Babosa! We deden een tocht naar -300 om de terminus van vorig jaar te herbekijken. En zelfde oordeel als toen: het is levensgevaarlijk om hier verder te gaan, over 20 m hoogte hangen los puin en koelkastgrote blokken te wankelen. Eronder gaat de put nog zeker 40 m dieper. Het gezond verstand zegevierde en heeft ons de explo in deze Puits de la Sagesse doen opgeven rond -300. Waarna meerdere dagen van zwaar desequipement volgde en de laatste vraagtekens nog werden onderzocht en opgemeten.

Aldus komt er een einde aan deze saga die bijna 8 jaar duurde. Een echte topgrot, een taaie rakker waarin veel speleopakken versleten zijn. Jammer, deze grot had de hoogste ingang van het Systeem van Anialarra kunnen worden. Eén ding zal me altijd bijblijven en dat is het ongelooflijke uitzicht over Ukerdi en Budoguia dat je vanaf de ingang hebt. Het buitenkomen uit deze grot was steeds magisch.

Annette heeft 31 van de 36 exploraties meegedaan en mag zich echt wel "Madame Babosa" noemen. Door omstandigheden buiten haar wil moest ze de allerlaatste tochten waarbij de grot totaal werd gedesequipeerd, missen! Babosa is een zeer verticale grot met vele parallelle putten, en heeft daardoor een ontwikkeling van liefst 1090 m en een diepte van -352 m.

Annette na een tocht in haar lievelingsgrot: Babosa

Andere grotten

Tussen de bedrijven door (vaak op de zogenaamde "rustdagen") werden nog enkele kleinere grotten onderzocht en/of getopografeerd: AN66, PA22, AN641.

Sima Regalo (AN597)

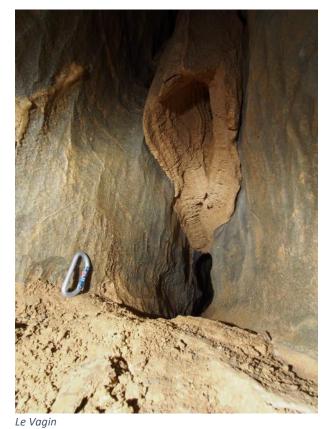
Wat voorafging

De grot werd in maart 2012 ontdekt door Annette en Paul en de doorgang op -10 werd in 2016 gedesobstrueerd door Mark, Dagobert en Tobias. Dat jaar geraakten we tot op -140 m in een reeks van uitzonderlijk mooie en ruime putten. De immense ingangsput (Puits de l'Adrénaline) splitste rond -100 in twee takken, enerzijds oost, anderzijds west. In 2017 werd vooral in de oostelijke tak geëxploreerd. Ondanks diverse moeilijkheden (vernauwingen) geraakten we tot op -365 m waar het evenwel gedaan was. Een nauw venster op --326 m in Puits Queue-leu-leu scheen "het" vervolg te zijn, maar ook in een andere put (Puits de la Croix) werd op -340 m boven een nieuwe put gestopt.

Eén explo in de westelijke tak die op -100 in de grot begon, leverde een prachtput op (Puits de la Cale) en daarin werd op -132 m eveneens een venstertje gevonden waarachter een grote put zat. Stenen vielen minstens 80 m diep. 2017 eindigde dus met drie mogelijkheden om van te watertanden.

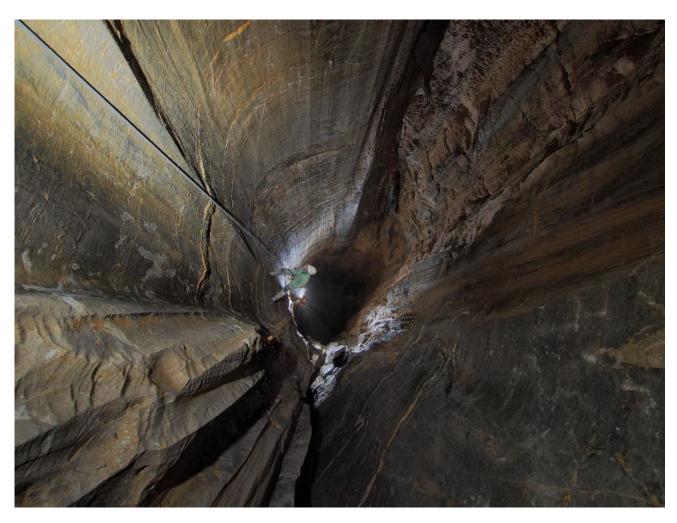
Augustus 2018

Het was dan ook supergemotiveerd dat we in augustus 2018 dat venstertje beneden de Puits de la Cale wat breder maakten. Achter deze "etroiture du Vagin" (vanwege een concretie er net boven, die echt wel op een reuzevagina lijkt) vonden we een prachtige put van 95 m diep: de Puits du Vagin.

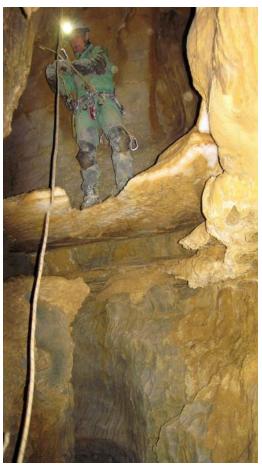

Palier Macramé, halverwege de Puits du Vagin

Zicht omlaag in de magnifieke Puits du Vagin (P95)

De Galerie du Faux Plancher

Geheel beneden liep de put dood, maar op 40 m van de bodem was er een groot platform vanwaar putten en meanders in alle richtingen vertrokken: Palier Macramé op -187 m. De exploratie van deze puzzel hield ons bijna 2 weken bezig. Op het einde van de augustus-expeditie was de situatie deze:

- Een diepe put, Puits de la Quiétude, gaf toegang tot een horizontaal niveau op -260 m met liefst drie mogelijkheden (Galerie du Faux Plancher eindigend op een put, vervolgens een actieve sinistere put van minstens 40 m diep, en tenslotte een put van minstens 100 m diep).
- Op halve diepte in de Quiétude, geraakten we via een balkon in een ruime zaal, Salle du Colimaçon (-240 m), vanwaar we via een put in de Salle du Mérite geraakten, die we in 2017 al hadden gevonden. Kortom de oostelijke tak en de westelijke tak van de grot verbonden hier. Deze nieuwe weg was stukken eenvoudiger en liet een snelle toegang tot de "fond" toe.
- Vanaf de Salle du Colimaçon vonden we ook een toegang die bovenaan de Puits de la Croix uitkwam.
- Vanaf Palier Macramé werd enerzijds een klim gestart naar een venster, 20 m hoger, anderzijds een meander met putten gedaan die weer verbond met de Salle du Colimaçon.

Kortom, twee weken intensieve exploratie en 10 tochten hadden de grot, die in 2017 relatief eenvoudig had geleken, onnoemelijk ingewikkeld gemaakt, en het aantal mogelijkheden was zowat verdubbeld! We hadden zelfs geen tijd gehad om de fond van vorig

jaar te herbekijken. De grot was intussen 1300 m lang, bijna uitsluitend putten.

Het was duidelijk dat de septemberexpeditie grotendeels in het teken van de Regalo zou staan!

September 2018

Twee weken zomerweer, dat hadden we wel verdiend na de afgrijselijke weersomstandigheden van de septemberexpé in 2017! En het maakte onze opdracht, die erin bestond om praktisch iedere dag 300 of 400 m putten te doen in de Sima Regalo, er alvast wat draaglijker op. Altijd een droog onderpak, nooit schrik voor een crue moeten hebben, buitenkomen in de warme avondzon.

Ons eerste doel was de "fond". Of beter gezegd het venstertje op -326 m in de Puits Queue-leu-leu. Voorbij dat venster zat er inderdaad een grote put, de Puits Enorme. Hij bracht ons 60 m dieper waar we in extase een grote, hoge galerij exploreerden tot in een zaal, waar in alle richtingen mogelijkheden leken: Salle Trop c'est trop. Hier vertrok een riviertje dat in een prachtige meander met putten omlaag spetterde (Méandre JC). De laatste put, een P20, deponeerde ons op -430 m op de schist, en vlakbij een oud topopunt! We hadden de verbinding gemaakt met de Affluent Oublié, die we in 2002 vanuit het Systeem van Anialarra hadden verkend tot onderaan een omhooglopende put.

Maar het bleef niet bij die ene verbinding. Speurneus Frits vond nog een andere mogelijkheid in de Salle Trop c'est trop. Flinke trips waren nodig om ook langs deze weg een meander met putten te vinden (Méandre Comme d'habitude) en ook die kwam uit in een zijrivier van het Systeem, een heel eind weg van de vorige verbinding! Het Systeem had er dus een ingang bij, de 11de reeds.

Hogerop in de grot gebeurden er ook spectaculaire zaken! De klim op Palier Macramé werd verdergezet en kwam zowaar op nieuwe, grote putten uit: het Réseau "Où Wallons nous?" dat finaal weer verbond met bekend terrein.

De spectaculaire traversee, 30 m hoog, die naar het Réseau "Où Wallons-nous?" leidt

Op -240 werd (na opkuis van veel instabiele troep) een stukje afgedaald van de diepe put (minstens 100 m) "Puits du Bon Voisin" (naar mijn buurman, Marc Michot, overleden in sept 2018). En ook een parallelle put van de Puits de la Croix, genaamd "En manque", werd over een flink stuk afgedaald zonder de bodem te bereiken. En her en der werden belangrijke putten of gangen geëxploreerd, zoals "On Ira", "Puits des Acrobates", "Méandre des Champions".

Op het einde van de september-expé, na 9 dagen exploratie, was de situatie alweer zo dat we nog 6 vervolgen te exploreren hadden. Geen slechte vooruitzichten voor in 2019 dus. En we hadden de grot opnieuw verdubbeld, ze meet nu immers **2400 m** voor een diepte van **-430 m**.

Sima Regalo bleek in elk opzicht een fantastische grot. De putten zijn ruim en aangenaam, het equipement is uiterst comfortabel, vernauwingen zijn er amper zodat men de grot vanaf -400 tot buiten zelfs in onderpak kan doen! Het deel tot -400 is een verticaal labyrint waarin alles met alles lijkt te verbinden. Het deel onder -400 daarentegen is totaal anders, het bestaat uit meerdere lange en nauwe meanders die doorsneden worden door vele enorme putten die van boven komen. Omwille van deze lastige eindzone, zal de grot dan ook niet frequent gebruikt worden als ingang van het Systeem van Anialarra.

Frits in "My Way", het venster op -320 dat naar de Puits Enorme leidt.

De tweede verbinding met "Het Systeem" is een feit!

Deelnemers

SC Avalon: Rudi Bollaert, Erik Bruijn, Paul De Bie, Lieven De Meyere, Marc Michiels, Tobias Speelmans, Annette Van Houtte. **GRSC**: Frits van der Werff. **CASA/C7**: Jean-Claude London. **Spero**: Gertian Roose

We danken onze sponsors: De Berghut (Hamme), de Commission Explo van UBS, SD Worx en Camping Ibarra.

